

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Cdo/257/2021
Identifikačné číslo spisu: 4111209253
Dátum vydania rozhodnutia: 28.02.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Ivan Rumana
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:4111209253.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov: 1.) Q. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom W. 3, R., 2.) K. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom W. 3, R., 3) Ing. W. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom N. 1, R., 4.) W. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom Z. XX, R., 5.) N. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom Z. XX, R., 6.) S. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. XX, R., 7.) Ing. S. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom W. 3, R., 9.) Ing. I. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom W. 1, R., 10.) Ing. N. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom W. 1, R., 11.) Ing. S. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom W. XX, R., 12.) PEKISY Group s.r.o., so sídlom Radlinského 1, Nitra, IČO: 47 976 217, všetci zastúpení JUDr. Pavlom Gráčikom, advokátom so sídlom Farská 40, Nitra, IČO: 51 721 554 proti žalovanému: HOTEL ZOBOR s.r.o., so sídlom Štefánikova trieda 5, Nitra, IČO: 31 592 015, zastúpenému JUDr. Ivanom Kochanským, advokátom so sídlom Farská 33, Nitra, IČO: 51 904 195, o zriadenie vecného bremena, vedenom na Okresnom súde Nitra pod sp.zn. 19C/74/2011, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Nitre zo dňa 18. februára 2021, č.k. 7Co/58/2019-334, takto

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok Krajského súdu v Nitre zo dňa 18. februára 2021, č.k. 7Co/58/2019-334 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Nitra č.k. 19C/74/2011-282 zo dňa 17. decembra 2018 a vec v r a c i a Okresnému súdu Nitra na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Napadnutým rozsudkom zo dňa 18. februára 2021, č.k. 7Co/58/2019-334 Krajský súd v Nitre (ďalej len „odvolací súd“) potvrdil rozsudok Okresného súdu Nitra (ďalej ako „súd prvej inštancie“) č.k. 19C/74/2011-282 zo dňa 17. decembra 2018, ktorým súd prvej inštancie I. výrokom rozhodol o zriadení vecného bremena spočívajúce v práve cesty cez príľahlé pozemky žalovaného podľa § 151o ods.3 OZ v prospech žalobcov 1/-7/ ako spoluvlastníkov obytného domu súp.č. XXX v R. a v prospech žalobcov 9/-12/ ako spoluvlastníkov obytného domu č. XXX v R. a súčasne II. - XII. výrokmi uložil každému žalobcovi povinnosť zaplatiť žalovanému jednorazovú náhradu za zriadenie vecného bremena, a to žalobcovi v 1.) rade zaplatiť žalovanému jednorazovú náhradu za zriadenie vecného bremena vo výške 200,- eur, žalobcom v 1.) a 2.) rade zaplatiť žalovanému spoločne a nerozdielne jednorazovú náhradu za zriadenie vecného bremena vo výške 200,- eur, žalobkyni v 3.) rade zaplatiť žalovanému jednorazovú

náhradu za zriadenie vecného bremena vo výške 200,- eur, žalobcom v 4.) a 5.) rade zaplatiť žalovanému spoločne a nerozdielne jednorazovú náhradu za zriadenie vecného bremena vo výške 200,- eur, žalobcovi v 6.) rade zaplatiť žalovanému jednorazovú náhradu za zriadenie vecného bremena vo výške 200,- eur, žalobcovi v 7.) rade zaplatiť žalovanému jednorazovú náhradu za zriadenie vecného bremena vo výške 200,- eur, žalobcom v 9.) a 10.) rade zaplatiť žalovanému spoločne nerozdielne jednorazovú náhradu za zriadenie vecného bremena vo výške 200,- eur, uložil žalobkyni v 9.) rade zaplatiť žalovanému jednorazovú náhradu za zriadenie vecného bremena vo výške 100,- eur, žalobcovi v 10.) rade zaplatiť žalovanému jednorazovú náhradu za zriadenie vecného bremena vo výške 100,- eur, žalobcovi v 11.) rade zaplatiť žalovanému jednorazovú náhradu za zriadenie vecného bremena vo výške 200,- eur, žalobcovi v 12.) rade zaplatiť žalovanému jednorazovú náhradu za zriadenie vecného bremena vo výške 200,- eur a XIII. výrokom priznal žalobcom náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Odvolací súd priznal žalobcom proti žalovanému plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

2. Odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie svoj v poradí druhý rozsudok odôvodnil po právnej stránke ustanovením § 123, § 124, § 15ln ods. 1,2, § 15ln ods. 2, § 15lo ods. 1,3 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), ako aj zisteným skutkovým stavom. Na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že boli splnené hmotnoprávne podmienky žaloby na zriadenie vecného bremena „in rem“, spočívajúceho v práve cesty za účelom vstupu, prechodu a prejazdu motorovým vozidlom cez príľahlý pozemok žalovaného. Žalobcovia ako podieloví spoluvlastníci bytových domov, pozemkov pod nimi, ako aj vlastníci bytov, sú vo svojom vlastníckom práve konaním žalovaného obmedzovaní. Žalobcovia nie sú vlastníckmi príľahlého pozemku - nehnuteľností zapísaných v LV č. XXXX pre kat.úz. R. ako parc.č. XXXX/X- zastavané plochy a nádvoria o výmere 1394m², parc.č. XXXX/X- zastavané plochy a nádvoria o výmere 1978m² a parc.č. XXXX/X- zastavané plochy a nádvoria o výmere 1130m². Ich vlastníkom je žalovaný, ktorý na týchto nehnuteľnostiach prevádzkuje parkovisko. Žalobcovia zo strany W. ulice, ktorá je súčasťou pešej zóny, nemajú vytvorené žiadne parkovacie miesta a jediný možný prístup motorovým vozidlom na pozemky nachádzajúce sa v podielovom spoluvlastníctve žalobcov je za ich bytovým domom, a to cez vyššie uvedené parcely, nachádzajúce sa vo výlučnom vlastníctve žalovaného.

3. Odvolací súd vo svojom skoršom zrušujúcom rozhodnutí č.k. 7Co/2/2013-127 zo dňa 03.07.2014 posúdil odvolanie odporcu ako čiastočne dôvodné a to v časti jeho námietok týkajúcich sa nerozhodnutia súdu o náhrade za zriadenie vecného bremena. Vecné bremeno cesty môže zriadiť súd len za náhradu. Náhradu za zriadenie vecného bremena určí súd aj bez návrhu. Výška odplaty musí byť primeraná ujme, ktorú vlastníka pozemku v dôsledku zriadenia práva cesty utrpí. Na rozhodnutie o náhrade nie je potrebný návrh vlastníka pozemku. Dôvodom zrušenia napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa, ktorý žalobe o zriadenie vecného bremena vyhovel je skutočnosť, že súd prvého stupňa sa ani len okrajovo nezmieňuje o hmotnoprávnej podmienke zriadenia vecného bremena- práva cesty podľa § 151o ods. 3 Občianskeho zákonníka, ktorou je „náhrada za zriadenie vecného bremena“, ktorú súd určí aj bez návrhu. Výška odplaty musí byť primeraná ujme, ktorú vlastníka pozemku, v dôsledku zriadenia práva cesty utrpí (rozsudok NS ČR sp. zn. 22Cdo/1897/2004). Pretože v prejednávanvej veci bolo hmotnoprávnou podmienkou zriadenia vecného bremena aj rozhodnutie o primeranej náhrade zaviazal súd prvej inštancie právnym názorom rozhodnúť v ďalšom konaní aj o primeranej náhrade za zriadenie vecného bremena. (Odvolací súd neuviedol právnu kvalifikáciu nároku na primeranú náhradu za zriadenie vecného bremena. Ustanovenie § 151o ods. 3 OZ nárok na primeranú náhradu neupravuje).

4. V ďalšom konaní súd prvej inštancie rozhodol aj o výške náhrady za zriadenie vecného bremena ku ktorej dospel vlastnou úvahou súdu a zamietol návrh žalobcov na doplnenie dokazovania znaleckým dokazovaním, aj s poukazom na hospodárnosť konania. Uviedol, že je potrebné si uvedomiť, že vecné bremeno nie je nájomným vzťahom medzi povinným a oprávneným subjektom. Vecné bremeno vzniká spravidla za jednorazovú náhradu za jeho zriadenie. Je teda potrebné určiť primeranú náhradu, ktorá budí kompenzovať ujmu povinného subjektu. V iných prípadoch zriaďovania vecného bremena za náhradu spravidla ide o sumu, ktorá pri uložení na bežný termínovaný vklad (tzn. vklad s bežným úrokom), bude počas celej doby trvania (v SR max. 20 rokov) poskytovať čiastky ktoré budú primerane kompenzovať ujmu povinného subjektu (napríklad pri práv doživotného bývania čiastky, ktoré by postačovali na

úhradu nájomného za rovnaké alebo porovnateľné bývanie). Konštatoval, že v danom prípade je situácia špecifická tým, že Mesto Nitra odpredalo žalovanému nehnuteľnosti a neprihliadalo na žalobcov, ktorí pokiaľ sa chcú dostať k svojim nehnuteľnostiam autom, nemajú inú možnosť, ako prejsť po majetku žalovaného. Pokiaľ by žalobcovia kupovali parkovaciu kartu od Mesta Nitra, ktorá by ich oprávňovala parkovať počas celého roka na dvoch uliciach, zaplatili by ročne sumu 10 eur. Súd preto považoval jednorazovú náhradu vo výške 200 eur za dostatočne primeranú, a to aj s poukazom na právny názor odvolacieho súdu, keď v danom prípade ide o parkovisko, na ktorom žalobcovi nebudú parkovať, ale ním budú len prechádzať a žalovanému nevzniknú žiadne mimoriadne náklady na zriadenie práva prejazdu cez jeho pozemok. Súd pri určovaní výšky náhrady bral do úvahy aj skutočnosť, koľko bytov v bytových domoch žalobcovia vlastní a podľa toho zaviazal jednotlivých žalobcov zaplatiť žalovanému jednorazovú náhradu za zriadenie vecného bremena, pričom pokiaľ je byt v bytovom dome v bezpodielovom spoluvlastníctve žalobcov, súd ich zaviazal na zaplatenie sumy 200 eur spoločne a nerozdielne, pokiaľ je žalobca výlučným vlastníkom bytu, zaplatí túto sumu žalovanému sám ako výlučný vlastník a pokiaľ je byt v podielovom spoluvlastníctve žalobcov, sumu 200 eur súd rozdelil podľa výšky spoluvlastníckych podielov žalobcov. Súd považoval za spravodlivé brať do úvahy počet bytov, ktoré žalobcovia v bytových domoch vlastní. Bolo by nespravodlivé, keby žalobca vlastníci v bytovom dome jeden byt zaplatili žalovanému rovnakú sumu ako žalobca vlastníci viac bytov a rovnakú sumu by zaplatil aj žalobca vlastníci len spoluvlastnícky podiel k bytu. Súd uprednostnil jednorazovú náhradu aj s poukazom na budúcnosť, keď zo strany žalobcov môže dôjsť k odpredaju bytu a nový vlastník bytu už nebude povinnosťou zaplatiť náhradu za zriadené vecné bremeno zaťaženy. Odvolací súd sa v bode 16 odôvodnenia v celom rozsahu stotožnil s určením náhrady za zriadenie vecného bremena súdom prvej inštancie a poukázal na jeho odôvodnenie.

5. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť odvodzoval z § 420 písm. f) CSP.

6. Dovolateľ vo svojom dovolaní namietol tvrdenie odvolacieho súdu, že po zrušení predchádzajúceho rozsudku súdu prvej inštancie, sa mal tento zaoberať iba otázkou náhrady za zriadenie vecného bremena. Bolo povinnosťou súdu prvej inštancie ďalej konať a opätovne rozhodnúť o celej prejednáwanej veci a svoje rozhodnutie riadne a presvedčivo odôvodniť. Súd prvej inštancie mal vykonaným dokazovaním opätovne preukázané, že boli kumulatívne splnené podmienky pre zriadenie vecného bremena spočívajúceho v práve cesty cez príslušné pozemky žalovaného, a to, že vlastník stavby, v prospech ktorého sa má vecné bremeno zriadiť, nie je súčasne vlastníkom príslušného pozemku, prístup vlastníka k stavbe nemožno zabezpečiť inak a neexistujú okolnosti, ktoré zriadenie práva cesty vylučujú. Odvolací súd sa žiadnym spôsobom nevysporiadal s odvolacou námietkou žalovaného, že prístup k stavbe je možné zabezpečiť inak, a to odkúpením časti pozemku žalobcami, zriadením vecného bremena dohodou medzi stranami sporu alebo prenájmom časti príslušného pozemku. Žalovaný mal záujem sa dohodnúť na zabezpečení práva uplatňovaného žalobcami, a to uzavretím nájomnej zmluvy, avšak žalobcovia túto možnosť nevyužili pre výšku nájomného.

7. Súd nižších inštancií dospeli k záveru, že za iný prístup nemožno považovať prístup z Radlinského ulice, napriek tomu, že táto je síce súčasťou pešej zóny, avšak zabezpečuje vlastníkom prístup aj autom na základe osobitného povolenia, a teda je zrejmé, že majú zabezpečený riadny prístup k svojim nehnuteľnostiam. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysvetlil prečo nepovažoval prístup z Radlinského ulice za dostatočný. Záver odvolacieho súdu je podľa názoru dovolateľa v rozpore s § 151o ods. 3 OZ, ktorý umožňuje zriadiť vecné bremeno spočívajúce v práve prechodu a prejazdu len za účelom zabezpečenia prístupu k stavbe, nie k pozemkom. Odvolací súd nereflektoval ani na odvolaciu námietku žalovaného, že zriadením vecného bremena došlo k neprimeranému obmedzeniu žalovaného ako vlastníka príslušného pozemku aj s prihliadnutím na jeho podnikateľské aktivity. Súd nižších inštancií sa nevysporiadali s výpoveďou štatutárneho zástupcu žalovaného, že podnikateľský zámer je reálny, pričom žalovaný požiadal o vydanie územného rozhodnutia, ktoré bolo odvolacím súdom zrušené a pre obštrukcie žalobcov nedisponuje právoplatným územným rozhodnutím.

8. Odvolací súd sa nevysporiadal ani s odvolacou námietkou žalovaného, že určenie výšky náhrady za

zriadenie vecného bremena je otázkou odbornou, na zodpovedanie ktorej bolo potrebné nariadiť znalecké dokazovanie. Odvolací súd len konštatoval, že súd prvej inštancie nebol povinný nariadiť znalecké dokazovanie za účelom určenia primeranej náhrady za zriadenie vecného bremena, a to aj napriek tomu, že stanovenie výšky primeranej náhrady za zriadenie vecného bremena prostredníctvom znaleckého posudku navrhovali aj žalobcovia. Odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie vychádzal z porovnania výšky jednorazovej náhrady za prejazd vozidlom s cenou za parkovanie, pričom prihliadal aj na ujmu žalovaného. Takýto záver však z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie nevyplýva. Možno sa len domnievať, že súd prvej inštancie prepočítal sumu poplatku za parkovanie v zóne spoplatneného parkovania vo výške 10,- eur na údajnú maximálnu dobu trvania bežného termínovaného vkladu, ktorá však nemá oporu vo všeobecných obchodných podmienkach žiadnej z bánk, kedy dospel k určenej výške jednorazovej náhrady za zriadenie vecného bremena vo výške 200,- eur. Súd prvej inštancie považoval za spravodlivé brať do úvahy počet bytov, ktoré v bytových domoch vlastní a podľa toho zaviazal jednotlivých žalobcov zaplatiť žalovanému jednorazovú náhradu za zriadenie vecného bremena. Súd prvej inštancie nepovažoval za spravodlivé brať do úvahy počet motorových vozidiel, ktoré jednotliví žalobcovia vlastní. Súd prvej inštancie nezdôvodnil, prečo pri určení primeranej náhrady za zriadenie vecného bremena neprihliadol na kúpnu cenu, ktorú bol povinný žalovaný zaplatiť. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie nevyplýva ani odvolacím súdom tvrdený záver, že súd prvej inštancie vychádzal z porovnania výšky jednorazovej náhrady za prejazd vozidlom s cenou za parkovanie, a to jednak na parkovisku žalovaného ako i v zóne spoplatneného parkovania.

9. Z odôvodnenia rozsudkov súdov nižších inštancií nevyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Právne závery súdu prvej inštancie sú v nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami, resp. z nich v žiadnej interpretácii odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie nevyplývajú. Súd si nespĺnil svoju povinnosť presvedčivého odôvodnenia rozhodnutia, keď sa nevysporiadali s namietanými skutočnosťami, ktoré boli podstatné pre rozhodnutie vo veci a za skutkové okolnosti považovali skutočnosť, ktoré boli založené len na predpokladoch a domnienkach, pričom sa nevysporiadali s otázkami, ktoré sú podkladom pre vydanie rozhodnutia v tejto veci, ako ani s podstatnými argumentmi žalovaného.

10. Dovolateľ navrhol, aby najvyšší súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu ako aj rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

11. Žalobcovia sa podľa predkladacej správy a obsahu spisu k dovolaniu nevyjadrili.

12. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania, v ktorého neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpený v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je dôvodné podľa § 449 ods.1 CSP a podľa § 450 CSP vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

13. V danom prípade dovolateľ prípustnosť podaného dovolania vyvodzoval z § 420 písm. f) CSP.

14. Dovolateľ tvrdil, že k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces došlo vo viacerých smeroch: a) odvolací súd sa nevysporiadal s jeho odvolacími námietkami, že prístup k stavbe je možné zabezpečiť inak, s otázkou nedostatočnosti prístupu z Radlinského ulice, že zriadením vecného bremena došlo k neprimeranému obmedzeniu žalovaného ako vlastníka príslušného pozemku aj s prihliadnutím na jeho podnikateľské aktivity a žiadosť o vydanie územného rozhodnutia a tiež že neboli kumulatívne splnené podmienky pre zriadenie vecného bremena; b) záver odvolacieho súdu je v rozpore s § 151o ods. 3 OZ; c) nenariadenie znaleckého dokazovania za účelom určenia primeranej náhrady za zriadenie vecného bremena aj napriek návrhu žalobcov; d) dovolateľ tiež namietal určenie výšky náhrady za zriadenie vecného bremena.

15. Podľa § 420 písm. f) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo

veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

16. K námietkam dovolateľa vo vzťahu k nevysporiadaniu sa s jeho odvolacími námietkami týkajúcimi sa samotného zriadenia vecného bremena spočívajúceho v práve cesty cez príľahlé pozemky dovolací súd uvádza, že preskúmaním spisu zistil, že žalobcovia ako vlastníci bytov v bytovom dome súp.č. 104 v Nitre nemajú prístup k „zadnému dvoru (pozemkom) a zadnej časti bytového domu na zabezpečenie nevyhnutnej údržby bytového domu a samotnej správy bytového domu“, keďže prístupová cesta vedie cez príľahlé pozemky žalovaného, ktoré pred ich predajom Mestom Nitra žalovanému, už plnili funkciu prístupovej komunikácie. Dovolací súd prihliadol na skutočnosť, že z hľadiska údržby nehnuteľnosti žalobcov i z hľadiska požiarnej bezpečnosti verejného záujmu prístup musí byť zachovaný i k zadnej časti bytového domu.

17. Podľa § 151o ods.3 OZ ak nie je vlastník stavby zároveň vlastníkom príľahlého pozemku a prístup vlastníka k stavbe nemožno zabezpečiť inak, súd môže na návrh vlastníka stavby zriadiť vecné bremeno v prospech vlastníka stavby spočívajúce v práve cesty cez príľahlý pozemok.

18. Podľa čl. 152 ods.4 Ústavy Slovenskej republiky výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

19. Podľa čl. 20 ods.4 Ústavy SR Vyvlastnenie alebo nútené obmedzenie vlastníckeho práva je možné iba v nevyhnutnej miere a vo verejnom záujme, a to na základe zákona a za primeranú náhradu.

20. Dovolací súd sa nestotožnil s výškou priznanej náhrady za zriadenie vecného bremena spočívajúceho v práve cesty cez príľahlé pozemky žalobcu trvale obmedzuje vlastníka pozemkov (žalovaného) v spôsobe užívania týchto pozemkov a jednorazová náhrada sa javí ako neprimerane nízka. Zriadenie vecného bremena rozhodnutím súdu podľa § 151o ods.3 OZ je obdobné trvalému obmedzeniu vlastníckeho práva vyvlastnením. Ide o nútené obmedzenie vlastníckeho práva v zmysle článku 20 ods. 4 Ústavy SR a môže byť vykonané iba za primeranú náhradu. Ustanovenie § 151o ods. 3 OZ neustanovuje povinnosť primeranej náhrady za zriadenie vecného bremena. Ide o právnu medzeru, ktorú dovolací súd musel odstrániť ústavne konformným výkladom podľa čl. 152 ods. 4 Ústavy SR v spojení s článkom 20 ods. 4 Ústavy SR a čl. 4 ods. 1 CSP. Stanovenie náhrady za zriadenie vecného bremena je odbornou znaleckou otázkou. Môže byť však riešená aj dohodou strán sporu. Dovolací súd poukazuje na to, že zriadenie vecného bremena za účelom zabezpečenia nevyhnutnej údržby bytového domu implicitne obsahuje aj verejný záujem (prístup hasičských vozidiel).

21. Medzi zriadením vecného bremena a zaplatením primeranej náhrady za jeho zriadenie je synalagmatický vzťah. Obmedzenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti sa zriaďuje oproti zaplateniu primeranej náhrady (čl. 20 ods.4 Ústavy SR). Výroky o zriadení vecného bremena a zaplatenie náhrady za jeho zriadenie sú vzájomne podmienené. Z tohto dôvodu dovolací súd zrušil napadnutý rozsudok a rozsudok súdu prvej inštancie ako celok. Súčasne konštatuje, že v časti zriadenia vecného bremena zákonné podmienky sú splnené.

22. Dovolací súd poukazuje na to, že určenie výšky náhrady za zriadenie vecného bremena je výsledkom posúdenia individuálnych okolností každej prejednávanej veci. Každé rozhodnutie o náhrade za zriadenie vecného bremena je založené na riešení individuálnych otázok. Určenie náhrady za zriadenie vecného bremena je odbornou znaleckou otázkou. Náhrada musí byť primeraná ujme, ktorú vlastník pozemku v dôsledku zriadenia cesty trvale utrpí, obdobne ako pri vyvlastnení. Ide o jednorazovú náhradu, ktorá má kompenzovať ujmu, že vlastník nemôže následne ekonomicky využiť dotknutú časť pozemku na iný podnikateľský účel v budúcnosti.

23. Dovolací súd na základe uvedeného dospel k záveru, že dovolateľ dôvodne namietal nepreskúmateľnosť rozsudku odvolacieho súdu v časti určenia primeranej náhrady za zriadenie vecného

bremena. Z dôvodov uvedených vyššie dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP je procesne prípustné a dôvodné. Dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvej inštancie zrušil v celom rozsahu (§ 449 ods. 1.2 CSP), a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie (§ 450 CSP).

24. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP). Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 454 ods. 3 CSP).

25. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.